

νούν; Όλα, όλα θα ριχτούν στη λάσπη, στο σκοτάδι, στη λησμονησιά, και το Ρωμαίικο σιγά, σιγά θα λιώση, θα σβυστή, θα μαραθῆ, θα χτικιάσῃ. Ξοδεύετε τόσα και τόσα εκατομμύρια το χρόνο για το Στρατό και στρατό δεν έχετε. Τουλάχιστο φτιάστε στρατιώτες καλούς πρώτα. Θέλετε Ναυτικό καλό; Φτιάστε πρώτα καλούς ναύτες. Τί τὰ θέλετε τὰ καινούργια ντουφέκια, τὰ καινούργια κανόνια, τί θέλετε τὰ καινούργια θωρηκτά; Βάλτε τὴ σκέψη σας και τὴν προσοχή σας στο Λαό. Αὐτός θα φέρη τὴν Εὐτυχία στο ἔθνος, αὐτός θα φέρη τὸν πλούτο, αὐτός θα φέρη τὴς Νίκες. Τοῦτο τὸ εἶδαμε στὴν παλιά ἐποχή, τοῦτο τὸ εἶδαμε στὸν Γαλλογερμανικό πόλεμο και τώρα στὸν Γιαπωνέζικο. Οἱ λαϊκές τάξεις ἀνεβάζουν και κατεβάζουν τὰ Βασίλεια και τὰ ἔθνη. Ἀναπτύξτε και μορφώσατε λοιπόν, ὅπως πρέπει, πρώτα, πρώτα, αὐτές.

Εἶνε καιρός και ἦλθε ἡ ὥρα ὁ Βασίλειός μας, ὁ καλός μας και ἔξυπνος Βασίλειός να πῆ και να φωνάξῃ: «Ἀφήστε σ' Ἐμένα τὴ λαϊκή Ἐκπαίδευση. Θέλω Ἐγὼ να μορφώσω και να ξευγενίσω τὸ Λαό μου με ἀληθινούς Δασκάλους και με γερό πρακτικό Ἐκπαιδευτικό σύστημα. Γιατί ὁ Λαός μου εἶναι ἡ δύναμη τῆς φαμιλιᾶς μου, γιατί ἡ δύναμη και ἡ ἀγάπη τοῦ Λαοῦ μου εἶνε ἡ ζωὴ μου και ἡ δύναμή μου». Εἶνε ὥρα, Καλέ μου, Βασιλιά, ν' ἀκουστῆ στο Ρωμαίικο αὐτὴ ἡ Εὐλογημένη Φωνή. (*)

ΚΑΠΙΟΣ

Στὸ ἄλλο ὄβλο : Νέα Ζωή. — Καινούργιο Φῶς. — Δευτεριά κι' Ἀνάσταση.

(*) Για τὰ σχολειὰ τῶν κοριτσιῶν θεωροῦμε περιττὸ κατὶ να γράψουμε, ἀπὸ ὅλα τὰ σχολειὰ τῶν κοριτσιῶν τῆς ἐποχῆς παύου ντα: και μονάχα τὰ κορίτσια στὶς πόλεις θα μπορούνε να μαθαίνουν γράμματα! ἔτσι ἡ βυζάστρα τῶν λαϊκῶν τάξεων τῆς ἐποχῆς θα μὲνη πάντα ἀγράμματη, ἀπαίδευτη και βυθισμένη στο σκοτάδι.

ΦΥΛΛΑ ΜΥΡΤΙΑΣ

Μυρίζει τὸ κορμάκι σου ὡσάν τὸ γιαουμάκι...
να τῆχα να τὰγκάλιαζα με τὸ πουκαμισάκι.

Ἀνάθεμα τὴν ἐμορφιά π' ἐκίπη δὲ γυσεύει,
βρυσούλα πὰ στὴν ἔοημο ποῦ γρήγορα στερεύει.

Σὰ λεμονίτσα φουντωτή, ποῦ στὸν ἀέρα γέρνει,
λυγίζει τὸ κορμάκι σου και τὰ μυαλά μου πέρνει.

τί ἔχεις. Εἶσαι τρισεύτυχη στο σπιτάκι σου ἐτοῦτο, με τὴς ἀνάμνησές σου, τ' ἀδερφάκια σου, τὸ γέρο πατέρα σου, ποῦ εἶσαστε ἔτσι μιὰ χαρά...

— Ναὶ δὲν τάρνιέμαι...

— Τί ἄλλο θέλεις;

— Τίποτα... Εἶπες κοιτάζοντας κατὰ τὰ βάρδια τοῦ ἄριζοντα, σὰ να ζήταγες ἐκεῖ να διαβάσης κατὶ. Τίποτα, ξακολούθησες, και τὰ πάντα! Τάχα τί ἔχω; Κάθε ποῦ ὄνειρεύτηκα μοῦ φεύγει, τὸ κάθε ποῦ πόθησα δὲ θα σταθῆ. Πανταίχεις πὼς θα ἦταν εὐκολο να ζῶ, ἀ δὲν κάτρεχα και τὴν παιδιαστικὴ χαρά, ποῦ γὼ τὴν κάνω κ' ἔρχεται, ποῦ γὼ τὴ φτιάνω ἔτσι στὸν ἑαυτό μου; Εἶνε και τοῦτο μιὰ βασιλεία τῆς ζωῆς ποῦ ἐζήσαμε παιδάκια, και σὰν οὐλα τ' ἄλλα μοῦ φύγαν, κρατάω τὰ γέλοια μου και τὸ τραγοῦδι μου... και τὴ χαρά μου ὅπως ἦταν. Για τοῦτο θλίβομαι, και για τοῦτο ἐπῆρα πάντα τὸ παράπονο στὰ χεῖλια περισσότερο. Και για τοῦτο σὰν μιῶ ἔχω θλιμένη τὴν ὄψη πάντα. Ἔτσι λέω... Πὼς σοῦ φαίνεται;

Ἐμιλοῦσες ἔτσι ἀργά, με σκεμένη τὴν ὄψη, και τὰ χεῖλια σου ἄφηναν τὴς λέξεις περίλυπες πάντα να φεύγουν κάτου ἀπὸ τὴν ταρατζα, και να πέφτουν στὸν κῆπο ποῦ ἀνάσαινε τώρα βαθειά, ἀπὸ τῶ δεντρῶνε τὴν ἄχνα, τῆς μισοπεθαιμένης γλώρας τους.

Ζηλεύω τὸ σεντόνι σου ξενόχτισα στὴ στράτα και μόνο του ἀγκάλιαζε τὰ κίλλη σου τ' ἀφράτα.

Και τὰστεράκια τὰ μισῶ, ποῦ με θωροῦν με φτόνο τὴν ὥρα ποῦ περήμανα στο πλάγι σου ζυγῶνω.

Jud s Errant

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

ΜΥΑΛΟ ΠΡΑΧΤΙΚΟ!

— «Ἄκουσε, θέλω να ζητήσω τὴ γνώμη σου για κατὶ πᾶμε κάπου ποῦ να βρεθοῦμε μονάχοι», κ' ἰστηρίχτηκε στο μπράτσο του.

Γύρω τῆς ζωῆ, χορός, μουσική. Τὸ σαλόνι ἔστραφτε ἀπὸ τὰ φῶτα, τὰ νειάτα και τὰ ὄμορφα ζευγαράκια, ποῦ ἀκούραστα χόρευαν, ἐνῶ ἔφτανε τὸ βλέμμα τους μονάχα, για να νοιώσης τὴν ἐσωτερικὰ τῆς ψυχῆς τους εὐχαρίστηση. Ὅ,τι καλῆτερο σὲ πλούτο, θέση κοινωνική, ὄμορφια, εἶχε ἡ Κέρκυρα, ἀνταμῶθηκε καίνο τὸ βράδυ σ' ἀρχοντικό παλάτι, ποῦ φιλόξενα δεχόντανε τοὺς καλεσμένους του, προσπαθώντας να τοὺς διασκεδάσῃ ὡς τὸ δυνατό περισσότερο και καλύτερα. Κεῖνη, ντυμένη μ' ἕνα φόρεμα θαλασσί, ποῦ ταίριαζε με τὸ ξανθὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν τῆς, τὰ πρασινογάλανα μάτια τῆς και τὴν ἀσπράδα τοῦ λαιμοῦ τῆς—μιὰ γὰζα λεπτὴ σὰ μαγνάδι— εἰδεινε ποῦ πολλὴ ὥρα στὸν καθρέφτη σπούδαζε και τὸ ντύσιμο και τὴ χτενισιὰ τῆς. Χαριτωμένο πλασματάκι, με τὸ βλέμμα γιομάτο ζωὴ κ' ἔξυπνάδα. Κεῖνος ὄχι τόσο ἄσκημος στὴ μορφή, ὅσο στο κορμί, ποῦ τὰ κινήματά του, χωριστὰ ἀπὸ τὴν ἔκφραση τῆς ματιᾶς του, φανέρωναν τὴ φυσικὰ του δειλία. Τὴ στιγμή ὅμως ποῦ τὸ γαντιοφορεμένο χέρι τῆς νέας ἀκούμπησε στο μπράτσο του, ἡ ματιὰ του γείνηκε σκεδὸν ὄμορφη: τόσο γλυκεῖα και παθητικὰ εἶχε γένη.

— «Τὸ ζέρεις, Ἐλλη, ποῦ εἶμαι πάντα πρόθυμος σ' ὅ,τι με θέλεις: αὐτὸ ἴσα, ἴσα εἶναι ἡ χαρά μου».

— «Δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου για τὴ φιλία σου, ὅπως ἐλπίζω, πὼς εἶσαι και σὺ θετικός για τὴ δικὴ μου. Ξέρεις πόσο ἐχτιμῶ τὸ χαραχτήρα και τὰ αἰσθήματά σου».

Λέγοντας αὐτὰ χαμογέλασε, σήκωσε με γλυ-

κάδα τὰ μάτια τῆς και τὸν κοίταξε. Κεῖνος δὲ μπόρεσε ν' ἀντικρύσῃ για πολὺ τὴ ματιὰ τῆς: θα πρόδωνε ἕνα μυστικό του. Εἶχαν τὴση μαγεῖα τὰ μάτια τῆς, ποῦ τὸν ἀνάγκασαν να κοιτάξῃ ἄλλου.

— «Θέλεις να μείνουμε δῶ; μπορούμε να μιλήσομε' ἐλεύθερα, χωρίς να τραθηγοῦμε πολὺ ἀπὸ τὸν κόσμο» τῆς εἶπε, δείχνοντάς τῆς ἕνα μικρὸ σαλονάκι, ποῦ ἕνας τοίχος τὸ χωρίζε ἀπὸ τὴ σάλα τοῦ χοροῦ.

Ἀπὸ κοίταξε γύρω τῆς, χωρίς ν' ἀπαντήσῃ, πῆγε κοντὰ στο παράθυρο, ὅπου στηρίχτηκε με τὸ σῶμα, φροντίζοντας με τὴ στάση τῆς να γένεται πιεὸ χαριτωμένη και να φαίνεται ἡ ὄμορφια τῆς σ' ὅλη τῆς τὴ δύναμη.

— «Εἶσαι περίεργος να μάθης, τί θα σοῦ πῶ:»

— «Πολὺ, γιατί ἐνδιαφέρομαι για σένα, και για ὅ,τι, φυσικὰ, σοῦ συμβαίνει. Ἄς εἶναι και κατὶ τιποτένιο».

— «Τώρα ὅμως πρόκειται για κατὶ πολὺ σοβαρό».

— «Σοβαρό; με τρομάζεις».

— «Ναί, σοβαρό παντρέουμα».

Κεῖνος ἄχνισε.

— «Παντρέουσαι; κ' ἡ φωνὴ του ἔτρεψε, μ' ὄλο ποῦ προσπαθεῦσε να τὴν κάμῃ σταθερὴ. Δὲν ἤθελε περισσότερο κείνη, για να νοιώσῃ, πὼς ἦταν ἡ νικητριά στὴ μάχη, ποῦ εἶχε ἀρχινήσει: νικητριά τῆς καρδιάς και τῆς ζωῆς του ὀλακαίρης».

— «Τώρα θα σοῦ τὰ πῶ ὅλα. Σήμερα τὸ πρωτὶ ἦλθε σπῆτι ὁ Λέαντρος. Θυμᾶσαι ποῦ κάποτε μ' εἶχες ρωτήσῃ ἂν μοῦ κάνῃ κόρτε; Τὸν εἶχες νοιώσῃ, ἀλλὰ δὲν ἤθελε και πολὺ, ἦσαν τόσο φανερό! Ἡ μαμά ἔλειπε και αὐτός ὁ βλάκας ἡ Μαρία τοῦ εἶπε να περάσῃ στὴ σάλα. Τί να κάμω! Ὑποχρεώθηκα, ἤθελα δὲν ἤθελα να τὸν δεχτώ. Τ' ἄλλα τὰ νοιώθεις και μόνος σου, χωρίς να σ' τὰ πῶ. Με ρώτησε, ἂν τοῦ δίνω τὴν ἄδεια να με ζητήσῃ στὸν πατέρα».

— «Και τί τοῦ ἀποκρίθηκες;»

— «Τί ἄλλο ἤθελες να τοῦ πῶ, παρὰ πὼς μοῦ χρειάζεται καιρός για να σκεφτώ; Γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα θέλω τὴ γνώμη σου. Τὸ Λέαντρο δὲν τὸν ἀγαπῶ— και λέγοντας αὐτὸ ξανακάρφωσε τὰ μάτια τῆς στὰ δικά του— ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχω προίκα κ' ἐκεῖνος και πλούσιος εἶναι και μίλλον λαμπρὸ ἔχει. Για κορίτσια χωρίς πεντάρα και μαθημένο, ὅπως εἶμαι γὼ, εἶναι μιὰ τύχη ἀνέλπιστη, μπορῶ να τὴν διώξω; Ἄν τουλάχιστο ἐχτιμοῦσα τὸ χαραχτήρα του, ἀλλὰ τὸν

Και οἱ ἀκρογιαλιές ἰσάλευαν τοὺς ἀφρούς σὰν ἀστρούς γλάρους ποῦ σπαρτάριζαν πληγωμένοι στὰ μαῦρα βράχια. Κάποια σύννεφα ἐφεύγαν κατὰ τὴ δύση ροδισμένα στὴν ἀρχή, ὕστερα χαλκοτριανταφυλλιά, και στὰ βάρδια τοῦ ἄριζοντα ὡσάν τὴ σκουριά τοῦ σιδερου ἀπὸ τῆς θάλασσας τὴν ἄρη. Τὸ δειλινὸ ἰσταμάτησε στὰ μισόφωτα γύρω στοὺς ἐλαιῶνες, και πέρα στο νησάκι ἐπέρασε τὸ κοράκι ποῦ ἔβλεπα τὸ πρωτὶ ἀπὸ τὸ παράθυρό μου. Τὴση θλίψη, τὴση θλίψη πάλι με βούρκωνε. Ἄθιέλτα σιγάσαμε. Κάτι ἤθελα να σοῦ εἰπῶ, και ἐνοιωθα πὼς και σὺ τὸ ἴδιο πᾶσχιζες να κάμης, μὰ σταματήσαμε ἐκεῖ, στὴ δύση, στὰ βασιλέματα τ' οὐρανοῦ, ποῦ χαλνοῦσε ὁ πανώριος κόσμος.

Ἀσυναίσθητα τὰ χέρια μας ἀγγίζανε ἀκουμπισμένα στὴν ἄκρη τῆς ταρατζας, και τὰ δάχτυλά σου ἦρθανε και σφίχτηκαν ἀπὸ τὰ δικά μου. Ἀναστενάξες βαθειά μαζί με τὸ πέρασμα τοῦ ἀέρα ἀπὸ τὰ δέντρα. Και εἶπες.—Τί ὄμορφο! Τόσο σιγαλά, τόσο βουβά, σὰ να μὴ τ' ἀκούσω, σὰ να φοβόσουνε μὴ λυθοῦνε τὰ χέρια μας, ἢ να μὴ σβύσῃ τὸ ὄραμά μας.

— Καλησπέρα σας! εἶπε μιὰ φωνὴ δειλιασμένη κι' ἀδύνατη πίσωθὲ μας.

— Ἄ! φώναξες ἐσὺ ξαρκιασμένη, και γυρίζον-

τας εἶδαμε τὸ Γιαννη να χαμηλώνῃ τὰ μάτια κάτου, με λουλούδια σωρὸ στὰ χέρια του κρατώντας. Τὰ μαῦρα του μάτια καρφώθηκαν ὕστερα ἀπάνω μου, και μοῦ εἶπε:

— Καλωσορίσατε, κύρ Ἀντρέα.

— Γεῖά σου Γιαννη, τί γίνεσαι Γιάννη; καλὰ εἶσαι;

— Καλὰ, εὐχαριστῶ. Και σὲ κοίταξε δίνοντάς σου τὰ λουλούδια, με τὰ μαῦρα του μάτια βουρκωμένα. Ἐνα μικρὸ χαμόγελο τοῦ σφιγγε τὰ χεῖλια σὲ ἔκφραση κάποιου πόνου. Στάθηκε λίγο, τοῦ εἶπες τὰ εὐχαριστῶ σου, και σηκώνοντας πάλι σὲ μένα τὰ μάτια του, ποῦ ἔλαμπαν τώρα με λυωμένα μέσα δάκρυα

— Θὰ μείνουμε τώρα δῶ, κύρ Ἀντρέα;

— Ναί, Γιάννη. Να μὲς φέρνεις λουλούδια.

— Δὲν ἔχει γύρω ἀγγιρόροδα, εἶπε και κοίταξε κατὰ τὰ βασιλέματα. Κ' ὕστερα πρόστρες:

— Μὰ ἕνα τέτοιο βράδυ πήγαμε... Καλὴ νύχτα σας!.. Κ' ἔφυγε τρεχάτος, ἀλαφιασμένος, σ' ἀλαφρυὰ του ξυπόλυτα ποδία. Τ' ἄκοπα και μπερδεμένα μαῦρα του μαλλιά σάλευαν πίσω του, και ὁ σβέρος του ἀπὸ τὴν ἄρη και τὸν ἥλιο ἦταν σὰν ἀπὸ βαμένο χάλκωμα. Εἶχε μιὰ τέτοια θλίψη τὸ πέρασμα του ἐκεῖ. εἶχε μιὰ τέτοια θλίψη. Ὑστερα

γνωρίζω τόσο λίγο! Αυτό το βάσανο έχουμε μεις, 'Αλέκο, που δε μπορούμε, αφού δεν έχουμε περιουσία, να ζήσουμε μονάχες μας, ανύπαντρες· πρέπει να παντρευτούμε, μ' άλλα λόγια να πουληθούμε σε κάποιον, χωρίς ή καρδιά να λαβαίνει κανένα μέρος σ' αυτή την έλευση κ' εξευτελιστική πουλησιά. 'Εμείς δε, έχουμε το δικαίωμα της 'Αγάπης, σε μας απαγορεύεται το καρδιοχτύπι, μας πρέπει να διώχνουμε τ' όνειρο».

Το πρόσωπό της αυτή τη στιγμή είχε πάρει μεγαλύτερη έκφραση, που ταιριαζε τόσο στο σχήμα της μορφής της, που αυτός ποτέ του δεν την είδε τόσ' όμορφη. Κι αφού αναστέναζε, πρόσθεσε σιγά. — «'Αλλοίμονο! χειρότερ' από χτήνη».

— «'Αλλ' αυτό δεν πρέπει να γίνει», είπε κείνος, τονίζοντας ένεργητικά τὰ λόγια του και κοντοζύγωσε τή νέα με τήν έσωτερική της ψυχής του παραλή ζωγραφισμένη στή στάση, στή μορφή του.

— «Και λοιπόν τί να κάμω; Θ' αφήσω να περάσουν τὰ καλύτερά μου χρόνια κ' έπειτα ποιός με θέλει; ή νομίζεις, πώς είν' εύκολο πράμα σήμερα οι γαμπροί για κορίτσι άπρικο; ή κόσμος τώρα μονάχα τὸ χρῆμα δοξάζει κι αν έμεις στά βάρη της καρδιάς μας κλειούμε κανέναν κρουρό πόθο, ούτε τὸν φαντάζονται. "Αχ, 'Αλέκο, είμαι πολύ δυστυχισμένη!»

Δεν τέλειωσε τήν ύστερη λέξη που άκούμπησε τὸ κεφάλι στὸν ώμο του. 'Η όμορφη μυρωδιὰ που στά μαλλιά της είχε χύση—κοκεταρία γυναίκεια κι αυτό—όταν έτοιμάζονταν για τὸ χορό, τὸ μελαγχολικό της βλέμμα, τὸ κούνημά της που τὸν έκαμε να γνωρίσει τή χαρὰ της αγαπημένης γυναίκας γυμμένης στὸν ώμο του, χαρὰ ανεπάντητη για κείνον, όλα τὸν είχαν μεθύσει. 'Η δειλία του υποχώρησε κ' ή ἀγάπη τοῦδωκε θάρρος.

— «'Αχ, 'Ελλη, αν μ' αγαπούσεις, εγὼ σε λυτρεύω! έψιθύρισε με πάθος.

— «Νὰ τὸ πιστέψω; είν' ἀλήθεια;»

— «Είμαι σκλάβος σου. Τόσον καιρὸ σ' αγαπῶ, ἀλλὰ δὲν τολμούσα νὰ πῶ τίποτα, φοβόμουν μὴ χάσω και τήν εὐτυχία νὰ σε ζυγῶν. Είσαι τόσ' όμορφη! και γώ...»

— «'Αλέκο, με κάνεις εὐτυχισμένη», και τοῦ χαμογέλασε με γλυκάδα.

Κείνος δὲν ἐτόλμησε παρὰ ν' ἀπιθώση τὰ χεῖλια του στα μαλλιά της, ἀλλὰ τόσο κλαφρὰ σὰ μ' εὐλάβεια νὰ φιλοῦσ' ένα κόμισμα.

II

Με τὸ φόρεμ' ἀκόμα τοῦ χοροῦ, αφού έρριξε τὸ πανωφόρι και τὸ σαλάκι της σὲ μιὰ καρέκλα, έτρεξε στῆς μαμάς της τήν κάμαρα. 'Η χαρὰ τοῦ θριάμβου ζωγραφισμένη στή μορφή της.

— «Λοιπόν, μαμά, τὰ κατάφερα».

— «Τί κατάφερες;»

— «Παντρεύομαι με τὸν 'Αλέκο».

— «Με τὸν 'Αλέκο!!!»

— «Με τὰ τρία του εκατομύρια, μαμάκα μου, εἰς' εὐχαριστημένη;»

— «'Ακούς εκεί! μὰ εἶσαι σωστὸ δαιμόνιο», κι ἀκράτητη ἀπὸ χαρὰ ἀγκάλιαζε τή θυγατέρα της, τὸ θησαυρὸ της. «Και πὼς τὰ κατάφερες; για λέγε».

— «Εὐκόλο πράμμα, τοῦ εἶπα πὼς ὁ Λέαντρος περιμένει τήν ἀδεία μου για νὰ με ζητήσει, και πὼς είμαι δυστυχισμένη νὰ τὸν πάρω, επειδὴ δὲν τὸν αγαπῶ».

— «'Εμεις που κάμαμε ὅ,τι μπορέσαμε για νὰ γίνει αὐτός ὁ γάμος με τὸ Λέαντρο, και που κοντέψε ν' ἀρρωστήσω ἀπὸ τή σκᾶση μου, σαν εἶδα πὼς τίποτα δὲν καταφέρναμε!..»

Εἶχα νοιώσει ἀπὸ καιρὸ που τοῦ ἄρρεσα, ἀλλὰ στὸν ἴδιο καιρὸ μελέτησα και τὸ χαραχτήρα του. Εἶναι τόσο δειλός, που ποτὲ δὲ θ' ἀποφάσιζε νὰ μου μιλήσει κ' εἶτσι θὰ περνοῦσε ὁ καιρός, και ποιός ξέρει!.. κι οὔτε ποτὲ θὰ με ζητοῦσε, γιατί φοβάται τήν ἀσκημιά του, και δὲν έχει ἀδικο. 'Απὸ καιρὸ λοιπόν εγὼ εἶχ' ἀρχινήσει τίς ἀψιμαχίες κι ἀπόψε εἶδωσα τήν ὕστερη μάχη. Τ' ἀποτέλεσμα εἶναι, που αὔριο θὰ με ζητήσει στὸν πατέρα, για νὰ μὴν προφτάσει και τοῦ πρωτομιλήσει ὁ Λέαντρος. Λεπτομέρειες, μαμά μου, δε σοῦ λέω, γιατί σεῖς οἱ παλαιές δε νοιώθετε πολλὰ ἀπὸ τή σημερινή ἐποχή· ὅσο πάει και προοδεύουμε. 'Ο Λέαντρος μου χρειάστηκε, και για νὰ μὴν πιστέψῃ ὁ 'Αλέκος που τὸ κάνω για τὸν παρῶ τους, γι' αὐτὸ ὑποχρεώθηκα νὰ πῶ αὐτὴ τή χοντρή ψευτιά».

— «Κά, χά, χά, δὲν είχες παρὰ νὰ διαλέξης; αν ἦτανε για τὰ χρήματα μήπως δὲν έπαιρνες τὸ Λέαντρο; Χαρὰ στὸ θάρρος σου, πὼς μπορέσες νὰ τὰ πῆς, χωρίς νὰ γελάσεις!»

— «Μὰ για φαντάσου, μαμά, που θὰ σκᾶσουν ἀπὸ ζήλεια ὅλες μου οἱ φιλενάδες!»

— «Και μήπως οἱ μαννάδες τους λιγότερο; Μὰ εἶσαι τρομερή, σωστὸ διαολάκι!»

— «'Οχι, μαμά μου, είμαι μονάχ μναλὸ πραχτικό!»

Καθαδδάτες 3/9/05.

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Κάποια χρόνια θυμάμαι,
Που τριγύρω μου ἀνθοῦσαν λουλούδια
Ξωτικά—τῆς ψυχῆς μου τραγούδια.—
Κάποια χρόνια φευγάτα λυπάμαι,

Που μ' ἐβλέπαν μονάχο διαβάτη
Σ' ένα κόσμο δικό μου νὰ φτάνω
Γελαστός, με καρδιὰν ἀπ' ἀγάπη γεμάτη
Για ὅ,τι ζεῖ και πεθαίνει ἐδῶ πάνω.

Και μπροστὰ σὲ μιὰ λίμνη εἶχα φτάσει.
Στὰ γαλάζια νερά της—σὰ σ' αἰθέρινη πλάση—
Με λαχάρια τὰ μάτια βυθίζω

Κ' εἶδα—πάλε, ὦ ψυχῆ, τί θυμίζω;—
Κόσμους ἄλλους και ξένους
Φωτεινούς, δίχως φῶς, γελαστούς, πικραμένους.

Τὸ δικό μου δμως κόσμο δὲν εἶδα.
Τὴν ψυχῆ μου τὴν έσφιξε ὁ πόνος,
Μὰ σπαρτάρισε μέσα μου ἡ ἐλπίδα,
Πὼς θὰ φέρει τὸν κόσμο μου ὁ χρόνος.

Και διαβάτης μονάχος ἀκόμη
Με τὸ δάκρυ, που γεννᾶνε μου οἱ τρόμοι,
Σὲ μιὰ στράτα μ' ἀγκάθια στρωμένη
Περπατῶ φορτωμένος στοὺς ὤμους ἐλπίδας σταυρό,
Κι' ἀπ' ἀγάπη γεμάτος για ὅ,τι ζεῖ και πεθαίνει
Τὸ δικό μου τὸν κόσμο γυρεύω νὰ βρῶ.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΑΡΕΤΑΣ

Η ΓΡΙΑ ΚΙ Ο ΔΡΑΚΟΣ

Στὸ φίλο Σ. Καζανόβα

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ εἶταν ἕνας δράκος· ἕνας δράκος φοβερός, πελώριος, με τρεῖς μεγάλες κεφαλές· ἕνα στοιχειό, νὰ πούμε.

Εἶτανε και μιὰ γριά· μιὰ μάγισσα, παλιὰ γυναίκα, που κ' οἱ γεροντότεροι, σαν εἶτανε παιδιὰ, κ' οἱ παπουλιῆδες τους, κ' οἱ παπούδες τῶν παπούδω τους, τὴ γνωρίσανε τήν ἴδια, πάντα γριά, παμπόγρια, μούμια ἑκατὸ χρονῶ.

Σταμάτησε λίγο. Σηκώθης κι' ἀναψες τήν κρεμαστή λάμπα με τὸ μαῦρο της σκέπασμα, που και κείνη πενθοῦσε, κ' ἔχυσε ὀλόγυρα μιὰ θαυμπὴ φεῖξη στα πράματα.

— Βασιλεύει, ξακολούθησες παλε κοιτάζοντας σὲ μιὰ παλιὰ εἰκόνα κάποιου προγονοῦ σου, που ἐστεκόταν ἐκεῖ μεγαλόπρεπος πολεμιστής, γιομάτος δόξα στα μῦτια και στήν κόμη που ξεχειλίζε στὸν ὤμο του, βασιλεύει πάντα ἡ στερεμένη της χαρὰ ἐδῶ μέσα, και πεθαίνει πάντα κάτι ἀπὸ κείνο που μας χάρισε ἀπὸ τήν εὐτυχία και τήν κλωσώνη.

'Εκατρες παλε κοντά μου, κ' εἰδειχες πὼς κόμπιαζες νὰ ξακολουθήσης. Σὲ περιμένα. 'Αναείστηκες ζητώντας κάτι ὀλόγυρά σου, και πῆρες ἕνα καθρεφτάκι που ἦταν ἀπάνω στὸ τραπέζι, παλιό, βενετικό. Τὸ βαλες ὀμπρός σου και καθρεφτιζόσουν τόσο ἀγύρευτα, που φαινόσουν πὼς εἶχας τήν παρουσία μου. 'Υστερα σιζίζοντας λίγο τὰ μαλλιά σου, και χαμογελώντας πάντα σὰ νὰ βλέπες κάτι στα βάθια τοῦ καθρέφτη, μεῦ εἶπες χωρίς νὰ σηκώσης ἀπὸ τὸ γιαλί τὰ μάτια σου.

— 'Εδῶ, ἐδῶ πόσες βολές ἡ νειότη της καθρεφτίστηκε. Νὰ βλέπα, νὰ βλέπα τὰ μάτια της μιὰ βολὰ ἔστωντας και δακρυσιμένα, ὅπως ἦτανε πάντα τὸ στερνὸ καιρὸ τῆς ζωῆς της... Θάνατο γύρευε ἡ

τὸν εἶδαμε νὰ τρέχῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν εἰλαιῶνα, πίσω ἀπὸ τίς φράχτες, ἀπὸ τὰ βάρη κατόπι, και νὰ μὴ κοιταξῇ ἐκεῖ ἀπὸ τὸν αἱματόχρομο βράχο στή δύση. Κάποιος ἀνθρωπος ἐμαζεύτηκεν ἐκεῖ κοντά. 'Ενας ναύτης φώναξε πέρα στὸ καιὶ νῆρτῃ ἡ βάρκα, και ἕνα παραδόσκυλο βάρβιζε, και τὰ λαχτίσματά του ἔρχόνταν χτυπητὰ ὡς τὸν τοῖχο τῆς παρατάσας. 'Απὸ τὸν κῆπο κάποιες εὐωδιές τῆς στιγμῆς τούτης στή δύση ἐξεψύχαιναν ἀπάνω σου και γύρω μας. Εἶχε μισοσουρπώσει τώρα, και ἡ νυχτερίδα δὲν έπαψε νὰ φτερουγίζῃ ἀπάνωθε μας. Σοῦ κανε τέτοιο φόβο τὸ μισοπούλι ἐτοῦτο με τήν ἀπονύχτερῃ του φτεροδεσιά, που κοίταζες στὸ μισόφωτο ἀθέρα με δέιλια. 'Ὅστοςο τὰ σύγνεφα κατακάτου ἐκαιγόνταν κούφια τώρα στὸ καμῖνι και ἡ φωτιά, ἀπὸ τὸ χάλκωμα δὲν ξάναφνε στὸ ἀμόνι, παρὰ ἐλιγισθούτανε. 'Ενας χαιρετισμὸς ἐσπερινὸς ἀπὸ τή χυνοπωρινὴ φωνὴ ἔφτασε ὡς τήν ἀκουή μας, και ὁ ἀγέρας κάτου στριφογύρισε τὰ φύλλα, ψηλώθηκε, κ' ἔφυγε κατὰ τήν ἀκρογιαλιά με κολῶνα μπουχὸ και σαοῖδια.

— Πάμε μέσα· φυσάει και λίγο. Εἶπες ἀναστενάζοντας. Στάθηκες ὕστερα και κοιτάξες κατὰ τ' ἀκρογιαλί. 'Ενα καιὶ ἐρχόταν πρῖμα. Μιὰ βαρκούλα ἀλάργευε με τὰ κουπιὰ ψαράδικη.

— Πάμε νὰ σοῦ εἰπῶ για τὴ μητέρα κάτι που

μου θυμίζει ἐτσι ἐτούτη δὲ ἡ στιγμή...

Και στάθηκες παλε στὸ κατώφλι τῆς πόρτας που ἔφερνε στὸ σαλονάκι. 'Υστερα κοιτάζοντας με πικροχαμογέλασες, και ξαφνικά με ρώτησες, σαν ξεχασμένη, σαν ἀραιρευμένη.

— 'Ἦσουνα δὴν σὺν πέθανε;

— 'Ὅχι· μὰ δὲν τὸ θυμάσαι; 'Ἦτανε τὸν πρῶτο χρόνο που φυγα για τήν 'Αθήνα.

— Δόλια μητερούλα, εἶπες και μπῆκες μέσα. Σ' ἀκολούθησα. Πήγαμε στήν τραπεζαρία. 'Εκατρες στὸ τραπέζι και γώ σιμά σου.

— 'Αχ τοῦτο τὸ ρολοῖ πὼς πάντα μου ἦταν μιὰ παρηγοριά, μιὰ συντροφιά, εἶπες κοιτάζοντας τὸ μαῦρο, στρογγυλὸ ρολοῖ με τὸν ὠροδείκτη σὰ δάχτυλο που δείχνει πάντα κάτι σημαντικά. Και ὕστερα ξακολούθησες.—Και κείνες τίς ὥρες που πέρασα ὕστερα ἀπὸ τὸ μαρτυρημένω της θάνατο! Τὸ ρυθμικό του σάλεμα και ὁ ἦχος του εἶνε θαμένος μέσα στή σκίψη μου περίπλεκτος ἀρμονικά με τὴ νεκρα που βασιλέψε στήν ψυχῆ μου! Και σαν τ' ἀκούω τίς ἀτέλειωτες ὥρες τῆς μοναξιάς μου νὰ ρυθμολογῇ τήν πᾶσα ζωή, μου γιομίζει περισσότερο τρυφεράδα και παράπονο τήν ψυχῆ μου. Κιόλο τότες θυμάμαι, κιόλο ποθῶ, κιόλο κυνηγῶ ἀπιαστες εὐτυχίες, που διάθηκαν και δὲν ξαναρχονται.